

Tramvaj nas je potegnil do roba peščene puščave. Beduini so morali biti že opozorjeni na nas. Že so imeli pripravljene velbljode in so nam jih vsiljevali. Nekaj tovarišev je posedlo na vzbokle hrbte; meni se pa ni zdelo vredno za četrtturno pot sedati na to odurno žival.

Tudi fotograf nam je bil takoj za hrbtom, da je spravil to prvo večjo slovensko karavano ob piramidah na papir.

Stali smo na starodavnozgodovinskem mestu. Dve veličastni piramidi — med njima velikanska svinga, dvajset metrov dolgo levovo telo s človeško glavo — vse to je gledalo stare Egipčane in tudi Izraelove otroke, Jožefa in njegove potomce. Znamenitost teh stavb me je prevzela tako, da sem sklenil stopiti tudi na vrh piramide. Toda huda je bila ta pot, najhujša vsega potovanja. Piramida je visoka 134 m; a pot po robu je 174 metrov. Za stopnjice so gorostasni kameni piramide, visoki kot miza. Dva urna Arabca v haljah sta se mi vsilila in me prijela vsak za eno roko, pa tedaj hajd v višavo! Včasih sem stopil z nogo čez mogočno skalo, ali pa jo spet dosegel samo s kolenom. V desetih minutah smo prelezli 174 metrov in stopili na vrh velikana. Že na poti sta me vodnika nagovarjala za bakšiš. Seveda sem jima odgovoril, da se za pot na piramido spodobi piramidalen bakšiš, in sem ga jima moral tudi dati. Krasen je res razgled raz piramido po sanjavi puščavi: sam pesek in ravnina, le daleč na obzorju je videti skatnato gorovje. Ravno je legal mrak na zemljo, ko smo se spustili na drugi strani s piramide navzdol. Kako sem skakal, opirajoč se na koščene rame svojih neprijaznih spremljevalcev, s prağa na prağ! Vendar je bila že skoro trda tema, ko smo prišli na tla. Tu me je pa obstopilo celo krdelo in tirjalo od mene bakšiš s tako vsiljivostjo, da me je minila potrpežljivost in sem tudi jaz zarobantil prav s kranjsko odločnostjo. Vse je odstopilo in odletelo od mene. Tedaj sem šele mogel — s pomočjo policajca — v miru razdeliti turške piastre med te sitne Arabce. Seveda nekaj je moralo ostati tudi policajcu v roki.

Ni mi žal teğa pota. Vendar, ko bi prišel še stokrat v Kairo, piramida me ne vidi nikdar več na svoji glavi.



Virček.

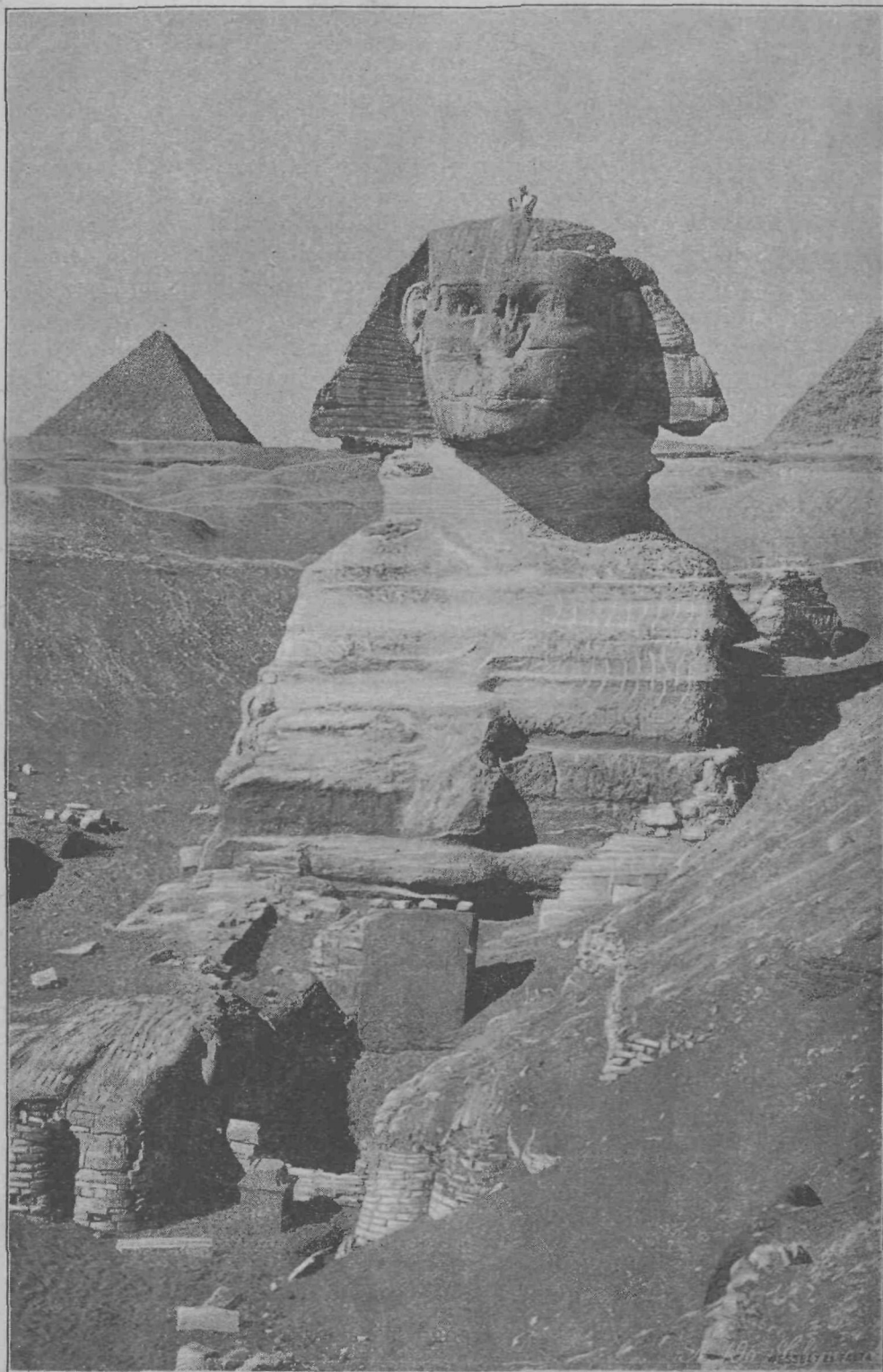
Srebrni virček čez skaline
šumljá k livadi pisani,
z zeleno travo tkani
in s cvetkami porisani.

In on livado bo posrebril,
da se tako iskrila bo,
kot v žepu svetlih kronic
leskeče belo se srebro ...

Pa to ne bo takó še kmalu,
to bode šele tiste dni,
ko majev dih objemal,
ko majev dih bo grel noči.

Sokolov.





Sfinga pri piramidah.